

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/108/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118204917
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:4118204917.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C., D. XXX/XXX, 2. E. B., nar. XX.X.XXXX, adresa tamtiež, obaja v konaní zastúpení advokátskou kanceláriou: JUDr. Ladislav Pavlovič, s.r.o., so sídlom Bratislava, Ivanská cesta 32B, IČO: 47 238 526, proti žalovanému: F. G. D., nar. XX.X.XXXX, adresa B. XX, zastúpenému advokátsku kanceláriou: ANDELOVÁ & Co., s.r.o., so sídlom Bratislava, Tomášikova 15950/10H, IČO: 47 506 946, o zaplatenie 13.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcov 1 a 2 proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 20C/77/2018-206 zo dňa 27.1.2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcom 1 a 2 náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.
- III. Žalobcom 1 a 2 **p r i z n á v a** voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým, v poradí druhým, rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku I. žalobu zamietol, vo výroku II. vyslovil, že žalovaný má voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a vo výroku III., že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie prvoinštančný súd odôvodnil na základe aplikácie procesných ustanovení čl. 8 základných princípov, § 132 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, § 151, § 185 ods. 1 a 2, § 191 ods. 1 a § 215 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len CSP). Hmotnoprávne prvoinštančný súd vec posúdil na základe ust. § 37 ods. 1, § 488, § 489, § 517 ods. 2, § 657 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej aj len OZ), citoval tiež § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi žalobcami a žalovaným bola dňa 19.09.2016 uzavretá zmluva o pôžičke, v rámci ktorej žalovaný písomne potvrdil prevzatie pôžičky. To či skutočne vznikla, či boli reálne žalovanému odovzdané peňažné prostriedky v sume 13 000,00 eur, bolo predmetom dokazovania.

4. V prvom rade sa prvoinštančný súd zaoberal skutočnosťou, či medzi spornými stranami bola uzatvorená zmluva o pôžičke. Zo žalobcom predložených listín mal súd za to, že po formálnej stránke strany sporu uzavreli zmluvu, ktorú pomenovali zmluva o pôžičke. Žalovaný v konaní namietal, že zmluva o pôžičke nie je platným právnym úkonom z dôvodu absencie skutočnej a vážnej vôle žalovaného

uzatvoriť zmluvu o pôžičke. Žalovaný ďalej tvrdil, že zmluva o pôžičke bola podpísaná pod nátlakom a v tiesni. Avšak žalovaný tieto svoje tvrdenia nijakým spôsobom v konaní nepreukázal, nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by mohli preukázať jeho tvrdenia. Súd preto nemal za preukázané, že pri zmluve o pôžičke absentovala náležitosť slobodnej a vážnej vôle žalovaného, alebo že by zmluva o pôžičke bola žalovaným podpísaná pod nátlakom a v tiesni.

5. Ďalej sa prvoinštančný súd zaoberal skutočnosťou, či došlo vzniku zmluvy o pôžičke, a síce k reálnemu poskytnutiu pôžičky, t. j. k odovzdaniu predmetnej sumy peňazí. Žalobcovia v predmetnom spore tvrdia, že predmetnú sumu peňazí žalovanému poskytli, pričom ako dôkaz v konaní uvádzajú písomnú zmluvu o pôžičke, najmä však písomné vyhlásenie dlžníka o prevzatí požičanej sumy, obe datované dňa 19.09.2016. Zmluva o pôžičke bola podpísaná sporovými stranami a Vyhlásenie dlžníka o prevzatí požičanej sumy bolo podpísané žalovaným. Žalobcovia ako jediný dôkaz reálneho poskytnutia peňazí predložili Vyhlásenie dlžníka o prevzatí požičanej sumy zo dňa 19.09.2016 a na preukázanie svojej solventnosti žalobcovia predložili potvrdenie o výbere hotovosti, z ktorého vyplýva, že zostatok na účte ku dňu 29.10.2015 bol 53 416,12 eura. Žalovaný na druhej strane od počiatku popiera reálne poskytnutie peňažnej sumy.

6. Súd prvej inštancie sa v smere preukazovania reálneho odovzdania peňažnej sumy žalovanému pridržiaval argumentácie a právneho názoru odvolacieho súdu. Odvolací súd uvádol, že nie je v moci žalovaného preukázať jeho tvrdenie, že pôžička mu reálne poskytnutá nebola, keďže neexistencia niečoho majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje, avšak neexistenciu reálneho poskytnutia pôžičky mohol preukazovať prostredníctvom iných existujúcich skutočností, ktoré túto negatívnu skutočnosť potvrdzujú. Žalovaný tak aj učinil, keď tvrdil, že ak by žalobcovia nezískali úver v roku 2013 neboli by solventní aby mu poskytli pôžičku 20 000,00 eur, a že pôžičku z roku 2013 im nevrátil, preto potvrdenie o jej vrátení z 19.09.2016 nezodpovedá skutočnému stavu veci a bolo by nelogické, aby si v deň vrátenia prvej pôžičky požičal od žalobcov ďalšiu sumu.

7. Žalobcovia odovzdanie peňazí žalobcami a prevzatie peňazí žalovaným preukazujú vyhlásením žalovaného o prevzatí požičanej sumy. Žalovaný však túto skutočnosť od prvého procesného úkonu, ktorý mu patril, popiera. Vzhľadom na teóriu negatívnej dôkaznej teórie, nie je v možnostiach žalovaného preukázať neprevzatie peňažnej sumy. Odovzdanie peňažnej sumy a teda prevzatie tejto sumy žalovaným mali tak žalobcovia preukazovať v konaní ďalšími dôkazmi. Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. V konaní bol predložený výpis z účtu zo dňa 29.10.2015 po vybratí v hotovosti 6 000,00 eur s poznámkou pre príjemcu „strecha E. H.“. Súd však ohľadom tohto dôkazu konštatoval, že tento výpis z účtu nepreukazuje solventnosť a bonitu žalobcov. Z tohto výpisu nie je zrejmé, že ide o účet patriaci žalobcom, alebo aspoň jednému zo žalobcov. Navyše, stav na účte je datovaný k októbru 2015, čiže bezmála rok pred údajným požičaním peňazí. Časové obdobie októbra 2015 súd tiež nemôže považovať za čas poskytnutia pôžičky, kedy mali byť solventní, ako uvádza právny zástupca žalobcov vo vyjadrení na pojednávaní dňa 27.01.2023. Súd teda nemal za preukázanú bonitu a solventnosť žalobcov ku dňu 19.09.2016 (alebo aspoň mesiacu 09/2016) - podpis zmluvy o pôžičke. Žalobcovia mohli svoju solventnosť preukázať aj potvrdením o výbere 26 ks 500 - eurových bankoviek, čo však neučinili, napriek ich tvrdeniam, že tieto peniaze mali nachystané (keďže to takto bolo aj uvádzané v predmetnej zmluve) a v konaní nebolo žalobcami tvrdené, že tieto peniaze mali uložené v domácom prostredí. Ak sa aj odvolávali na účet so zostatkom 53.416,12 eura a teda, že boli solventní, mohli preukázať výberom 26 ks 500 eurových bankoviek z tohto účtu, čo však neučinili. Aj z tohto dôvodu súd považuje za veľmi nepravdepodobné, že účet patrí žalobcom (resp. jednému zo žalobcov), že boli solventní ku dňu podpisovania zmluvy, a že žalovanému požičali 13 000,00 eur v 26- tich kusoch 500 eurových bankovkách. Proti tvrdeniam žalobcov o ich solventnosti vyznievajú aj skutočnosti z mailovej komunikácie predloženej žalovaným. Z tejto komunikácie vyplýva, že žalobcovia ešte v októbri 2014 naliehali na žalovaného, aby im vrátil pôžičku z roku 2013, nakoľko bola v ohrození kolaudácia. Pri takomto nedostatku peňažných prostriedkov (keď jednorazovo žiadali vrátiť až sumu 4.000,00 eur (č. l. 102, č. l. 103 a 103 rub) veľmi nepresvedčivo vyznieva suma 53. 416,12 eura na účte v roku 2015 (aj keď má súd za to, že tento účet nepatrí žalobcom). Súd nepresvedčili tvrdenia žalobcov o tom, že napriek zlým skúsenostiam so splácaním pôžičky z roku 2013 žalovaným a v roku 2016 pretrvávajúceho dlhu až vo výške 8 066,00 eur, by žalovanému požičali ďalšiu nemalú sumu peňazí. Potvrdenie o vrátení pôžičky ku dňu 19.09.2016 (č. l. 76) súd nemohol posúdiť ako dôkaz jednoznačne preukazujúci splatenie pôžičky, nakoľko sú na ňom len podpisy žalobcov, a žalovaný splatenie celej pôžičky z roku 2013 popiera. Takýto

dôkaz súd z uvedeného dôvodu vyhodnotil ako nie vierohodný. V ďalšom rade, právny zástupca žalobcov poukázal na mail žalovaného, v ktorom žalobcom uvádzal, že pre nich odkladá každé euro. Tento mail je zo dňa 20.08.2014, teda nemožno ním preukázať splácanie, resp. ochotu splácať pôžičku z roku 2016, a ani týmto dôkazom nemožno preukázať splatenie pôžičky z roku 2013 (ktorá nie je ani predmetom tohto sporu). V konaní bolo ďalej žalobcami tvrdené, že žalovanému poskytli sumu 13 000,00 eur, a to v 26 - tich kusoch 500 eurových bankoviek. Túto skutočnosť však žalobcovia nepreukázali, napr. potvrdením o výbere tejto čiastky z banky, alebo iným spôsobom. Pričom, nadväzujúc na vyššie spomenuté, ak by mali na účte 53 416,12 eur, mohli by ľahko a spoľahlivo preukázať výber 26 kusov 500 eurových bankoviek. Súd uvádol, že ani samotné tvrdenia o poskytnutí pôžičky v sume 13 000,00 eur nie sú jednoznačné (dokonca zmätočné), ako vyplýva zo zápisnice zo dňa 15.07.2020. Právny zástupca žalobcov uviedol, že pokiaľ žalovaný napáda finančné možnosti žalobcov poskytnúť sumu 13 000,00 eur, ak bolo vrátených cca 8 000,00 eur, žalobcovia museli poskytnúť už iba cca 5 000,00 eur. V konaní nebolo sporné, že zmluvu o pôžičke vopred nachystali žalobcovia a teda nemohli vedieť v akých bankovkách žalovaný zostatok pôžičky z roku 2013 vráti. Teda tvrdenia žalobcov o výške poskytnutej pôžičky vyznievajú prinajmenšom protichodne a vyvolávajú pochybnosti o celom právnom úkone ako takom. A ak by aj poskytli žalovanému „len cca 5 000,00 eur“, aj túto skutočnosť by museli preukázať, čo neurobili, a to vzhľadom na procesnú obranu žalovaného. V neposlednom rade, najmä s poukazom na vyššie uvedené, žalobcovia v konaní jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázali reálne poskytnutie, odovzdanie, peňažnej sumy žalovanému a prevzatie tejto sumy žalovaným vo výške 13 000,00 eur (ani 8 000,00 eur vrátených + 5 000,00 eur požičaných), aj keď na to žalovaný v konaní na prvej inštancii poukazoval. O povinnosti preukázať odovzdanie peňažnej čiastky žalovanému práve žalobcami vo svojom rozhodnutí rozhodol aj druhoinštančný súd, keď vo svojom odôvodnení uviedol, že na žalobcoch spočíva preukázať reálne poskytnutie predmetnej pôžičky, keď túto skutočnosť žalovaný popiera. Žalobcovia napriek týmto skutočnostiam, k vyjadreniu k uzneseniu nepripojili žiadny z vyššie uvádzaných možných dôkazov (najmä výpis z účtu, potvrdenie o výbere 13 000,00 eur z účtu) a ani žiadny iný dôkaz v konaní nenavrhl.

8. Súd prvej inštancie k simulácii právnych úkonov uviedol, že sám žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza, že nemal na mysli, že v tomto prípade ide o simulovanie právnych úkonov, takisto obe strany, ako žalobcovia, aj žalovaný simulovanie právneho úkonu zmluvou o pôžičke vylučujú. Navyše, ani z vykonaného dokazovania súdu nevyplýva, že zmluva o pôžičke mala byť simulovaným právny úkonom, ktorým by sa zastieral iný právny úkon, napr. uznanie dlhu. Ak právny úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti (§ 41a ods. 2 veta prvá OZ). Z ustanovenia § 41a ods. 2 OZ vyplýva, že simulovaný právny úkon je neplatný, ale v zásade nie je vylúčená platnosť dissimulovaného právneho úkonu, t.j. zastieraného právneho úkonu, ktorý účastníci v skutočnosti urobili. Podmienkou však je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov, a ďalej, že sú u neho splnené i ostatné náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť (napr. že vyhovuje zákonu, že ho neobchádza, resp. sa neprieči dobrým mravom). Pokiaľ by bol sám zastieraný právny úkon nedovolený, bol by rovnako neplatný (§ 39 OZ) (viď. napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5M Cdo/11/2009 zo dňa 19.10.2010). Z obsahu spisu a z vykonaného dokazovania súdu vyplynulo, že zmluva o pôžičke nie je simulovaným právny úkonom, nakoľko sa ním nesimuloval iný právny úkon, napr. uznanie dlhu, nakoľko žalobcovia ani netvrdia, že by žalovaný mal uznať dlh a žalovaný priamo vylučuje uznanie dlhu. V prípade, ak by bola zmluva o pôžičke simulovaným právny úkonom, bola by neplatným právny úkonom, avšak neplatným právny úkonom by bolo uznanie dlhu, nakoľko toto nezodpovedá vôli subjektov.

9. Prvoinštančný súd doplnil, že nevykonal výsluch žalobcov v zmysle návrhu žalovaného, nakoľko z hľadiska procesnej situácie a hospodárnosti konania nebolo potrebné tento dôkaz vykonať.

10. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania vo vzťahu medzi stranami sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, kedy žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko žalovaný bol v konaní v zrušenej a vrátenej časti úspešný v celom rozsahu z dôvodu zamietnutia žaloby. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 3 v spojení s 255 ods. 1 CSP, keď neúspech žalovaného v odvolacom konaní predstavuje 0,88% (keď žalovaný bol v prvoinštančnom konaní úspešný v časti zamietnutých úrokov z omeškania a aj voči tomuto výroku sa odvolal, pričom odvolací súd v tejto časti odvolanie odmietol). Keďže však ide o nepatrný neúspech žalovaného, súd priznal žalovanému nárok voči

žalobcom na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V konaní pritom nebol tvrdený a súd sám nezistil žiaden dôvod na aplikáciu § 257 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku, podľa obsahu v celom jeho rozsahu, pri uplatnení odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. f) tohto ustanovenia, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h), že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, podali prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie obaja žalobcovia, ktorým sa domáhali, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 13.000,- eur spolu s úrokom 0,014% denne zo sumy 13.000,- eur od 20.9.2017 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 13.000,- eur od 20.9.2017 do zaplataenia a zmluvnú pokutu vo výške 0,03% denne zo sumy 13.000,- eur od 20.9.2017 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcom priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Odvolatelia napadnutý rozsudok považujú za nezákonný, skutkovo, vecne a právne nesprávny a to najmä s poukazom na nasledovné.

12. Odvolatelia zdôraznili, že v bode 26 odôvodnenia prvoinštančný súd uvádza, že nemal za preukázané, že pri zmluve o pôžičke absentovala náležitosť slobodnej a vážnej vôle žalovaného alebo že by zmluva o pôžičke bola žalovaným podpísaná pod nátlakom a v tiesni. Na základe takéhoto vyhodnotenia dôkaznej situácie súdom nie je teda možné dospieť k inému právnenému posúdeniu zmluvy o pôžičke ako, že je platná. Následne bolo potrebné sa vysporiadať s otázkou z akých pohnútok teda žalovaný bez nátlaku a tiesne podpisoval predmetnú zmluvu, ktorá podľa jeho tvrdení nebola predmetom jeho slobodnej a vážnej vôle. Touto otázkou sa súd vôbec žiadnym spôsobom nezaoberal, avšak v bode 31 odôvodnenia nad akúkoľvek pochybnosť uvádza, že žalobcovia aj žalovaný simulovanie právneho úkonu zmluvou o pôžičke vylučujú. Odvolatelia sa stotožňujú so záverom súdu, že na žalovaného nebol vyvíjaný, ani preukázaný žiadny nátlak a nebolo preukázané, že žalovaný by podpisoval či už zmluvu o pôžičke alebo vyhlásenie o prevzatí požičanej sumy s absenciou náležitostí jeho slobodnej a vážnej vôle. V tejto súvislosti absentuje odôvodnenie súdu, prečo nesmeroval dokazovanie k tomu, aby žalovaný vysvetlil svoje pohnútky na podpísanie vyhlásenia, ak nebolo v súlade s jeho vôľou a dokazovaním sa preukázalo, že na jeho podpísanie nebol na žalovaného vyvíjaný nátlak a nepodpisoval ho v tiesni, ani s absenciou náležitostí jeho slobodnej a vážnej vôle. Ak žalovaný nerozporuje, že podpísal zmluvu o pôžičke, nerozporuje podpísanie vyhlásenia dlžníka o prevzatí požičanej sumy, nátlak a tiesneň na žalovaného je vykonaným dokazovaním vylúčený, absencia slobodnej a vážnej vôle žalovaného súdom nie je zistená a súd za tohto skutkového a právneho stavu usúdil, že žalovaný konal s nedostatkom vôle a bol súčasťou zastieraného právneho úkonu, tak sa úplne spontánne natíska otázka súčasťou zastierania čoho bol žalovaný a aký nedostatok vlastnej vôle žalovaného pri podpísaní týchto úkonov bol vlastne dokazovaním na súde prvej inštancie preukázaný. Konštrukcia súdu prvej inštancie o nedostatku vôle žalovaného pri podpísaní zmluvy a vyhlásenia nenasvedčuje tomu, že by súd ohľadne nedostatku vôle žalovaného vykonal akýkoľvek dôkaz. Tento záver ani nijako nezdôvodnil. Dôkazom o tom, že žalobcovia žalovanému odovzdali požičanú sumu v zmysle zmluvy o pôžičke je práve vyhlásenie žalovaného podpísané bez nátlaku a tiesne a podľa názoru žalobcov aj v súlade so slobodu a vážnou vôľou žalovaného tak, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania. Súd sa nevysporiadal s predmetným vyhlásením dlžníka a začal aplikovať negatívnu dôkaznú teóriu, ktorá mala smerovať k skúmaniu otázky, či žalobcovia v čase poskytnutia pôžičky žalovanému boli dostatočne solventní. Toto všetko za stavu, keď žalovaný sám bez nátlaku, bez tiesne, slobodne a vážne podpísal vyhlásenie o tom, že prevzal požičanú sumu od žalobcov a tým došlo k naplneniu všetkých zákonných predpokladov pre platnosť zmluvy o pôžičke. Žalobcovia označili dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, napriek tomu nesú nepriaznivé dôsledky v podobe rozhodnutia, ktoré nevychádza zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov, ale súd sa rozhodol aplikovať negatívnu dôkaznú teóriu a skúmať, či žalobcovia mali reálne k dispozícii peňažné prostriedky, o ktorých sám žalovaný písomne vyhlásil, že ich od žalobcov prevzal ako pôžičku. Takéto vyhodnotenie situácie skutkovej, dôkaznej a právnej nemôže byť považované za nič iné, len za vadu (aplikácia negatívnej dôkaznej teórie), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa odvolateľov súd sa účelovo nevysporiadal s otázkou ako a prečo vyhodnotil vyhlásenie dlžníka o prevzatí požičanej sumy, tento listinný dôkaz nebol súdom žiadnym spôsobom posudzovaný, ani vyhodnotený, pričom konštatovanie súdu, že žalovaný od počiatku popiera reálne poskytnutie peňažnej sumy, je v rozpore so samotnou existenciou takéhoto vyhlásenia, ako aj s vykonaným dokazovaním. Odvolateľom chýba zdôvodnenie prečo súd negatívnu dôkaznú teóriu nadradil nad

existenciu vyhlásenia dlžníka o prevzatí požičanej sumy, ktoré je podpísané bez nátlaku, tiesne, slobodne a vážne a navyše je relevantným dôkazom usvedčujúcim reálny skutkový, dokonca aj právny stav veci. Súd stranám nevysvetlil, čo sa vlastne malo zastierať, naopak pri dôkladnej analýze nemožno listinnému dôkazu, ktorým je vyhlásenie dlžníka o prevzatí požičanej sumy vytykať žiadne právne vady, ani iné právne nedostatky a teda je dôvodné dospieť k záveru, že došlo k zákonnému naplneniu všetkých požadovaných náležitostí potrebných pre platnosť a účinnosť zmluvy o pôžičke, vrátane odovzdania peňažnej sumy.

13. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcov predložil prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému trovy právneho zastúpenia za odvolacie konanie vo výške 100%.

14. Uviedol, že z odvolania žalobcov vyplýva, že povyšujú vyhlásenie nad ostatné dôkazy a úplne opomínajú súvislosť vyhlásenia s ostatnými skutočnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo a ktoré spochybňujú vierohodnosť vyhlásenia. Zároveň stotožňujú uzatvorenie zmluvy o pôžičke v zmysle jej platnosti ako úkonu podľa § 37 ods. 1 OZ s povahou zmluvy o pôžičke ako reálnym kontraktom. Následne žalovaný poukázal na závery Krajského súdu v Trnave v uznesení č.k. 25Co/32/2021-159 zo dňa 8.12.2021 v bode 41. Potom s odkazom na čl. 15 ods. 1 a 2 základných zásad CSP a § 191 ods. 1 a 2 CSP zdôraznil, že splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku. Pri hodnotení dôkazov vo vzájomnej súvislosti sudca nemusí a ani nesmie bez ďalšieho uveriť takej verzii udalosti, ktorá odporuje bežnej ľudskej skúsenosti a ktorá navodzuje dojem celkom nelogického nezmyselného konania ľudí, ktorí inak pôsobia racionálne. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou (rozsudky NS SR sp. zn. 2Cdo 293/2008, 4Cdo 138/2009) je potrebné pri zmluve o pôžičke preukazovať nielen samotné uzatvorenie zmluvy o pôžičke, ale aj reálne odovzdanie peňažných prostriedkov a tiež solventnosť veriteľa. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že vierohodnosť vyhlásenia bola v konaní značne spochybnená ostatnými skutočnosťami, ktoré boli v konaní preukázané a vyšli najavo, ktorí zhrnul v bode 30 rozsudku a jedná sa najmä o to, že: žalovaný od prvého procesného úkonu popieral prevzatie finančných prostriedkov, vzhľadom na teóriu negatívnej dôkaznej teórie nie je v možnostiach žalovaného preukázať neprevzatie peňažnej sumy, súd nemal za preukázanú bonitu a solventnosť žalobcov k 19.9.2016, z mailovej komunikácie žalobcov so žalovaným vyplýva, že žalobcovia ešte v októbri 2014 naliehali na žalovaného, aby im vrátil pôžičku z roku 2013, nakoľko bola v ohrození kolaudácia, tiež zmätočné tvrdenia žalobcov ohľadne poskytnutia pôžičky (zápisnica zo dňa 15.7.2020), kde právny zástupca žalobcov uviedol, že pokiaľ žalovaný napáda finančné možnosti žalobcov, ak bolo vrátených 8.000,- eur, žalobcovia museli poskytnúť už iba cca 5.000,- eur. Na podporu záverov prvoinštančného súdu žalovaný ešte doplnil, že ak by žalobcovia nezískali úver v roku 2013, neboli by solventní, aby žalovanému poskytli pôžičku 20.000,- eur, že žalovaný nevrátil žalobcom celú pôžičku z roku 2013 (cca 8.000,- eur), avšak žalobcovia účelovo tvrdili opak a uvedené ešte označovali ako akt dôvery, ktorý podporil žalobcov v poskytnutí pôžičky, že žalobcovia sú stále povinní splácať úver z roku 2013, čo komplikuje možnosť tvorby úspor, že z mailu zo dňa 27.8.2014 vyplýva, že žalobcovia si museli požičať peňažné prostriedky od známych, že z predloženej mailovej komunikácie medzi stranami je zrejmé, že žalobcovia nemali k žalovanému dôveru, nakoľko im nevracal pôžičku z roku 2013 včas a je nelogické, aby si žalovaný v deň vrátenia pôvodnej pôžičky požičal od žalobcov ďalšiu sumu, pričom uvedené nelogickosti spochybňujú okolnosti poskytnutia pôžičky a pravosť vyhlásenia, aj že v konaní bola predložená aj iná listina (potvrdenie o vrátení dlžnej sumy podpísané žalobcami), ktorá rovnako nezodpovedala skutočnému stavu. Vzhľadom k vykonanému dokazovaniu nebolo teda možné považovať vyhlásenie za vierohodný dôkaz, ktorý by preukazoval bez ďalšieho reálne odovzdanie peňažných prostriedkov. Navyše žalobcovia nepreukázali ani svoju solventnosť, t.j. sa možno dôvodne domnievať, že prostriedky na poskytnutie pôžičky vôbec ani nemali. Prvoinštančný súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s dôkazom predloženým žalobcami – výpis z účtu zo dňa 29.10.2015, keď uviedol, že nie je zrejmé kto je majiteľom účtu a navyše stav na účte je datovaný k októbru 2015, čiže bezmála rok pred udajným požičaním peňazí. Prvoinštančný súd správne uviedol, že žalobcovia mohli svoju solventnosť preukázať aj potvrdením o výbere 26 kusov 500 eurových bankoviek, čo neurobili. Rovnako sa súd vysporiadal aj s tvrdením právneho zástupcu žalobcov, ktorý poukazoval na mail žalovaného, v ktorom žalobcom uvádzal, že pre nich odkladá každé euro s tým, že tento mail je zo dňa 20.8.2014, teda nemožno ním preukázať splácanie pôžičky, resp. ochotu splácať pôžičku z roku 2016. Podľa názoru žalovaného aj vyššie uvedené skutočnosti svedčia o tom, že žalobcovia

k septembru 2016 solventní neboli a pôžičku reálne poskytnúť nemohli. V opačnom prípade by im nič nebránilo predložiť dôkazy na preukázanie svojej solventnosti, ako to uviedol prvoinštančný súd. Žalovaný zdôraznil, že z odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že odvolací súd dospel k záveru, že skutkové okolnosti preukázané v prvoinštančnom konaní spochybnili vierohodnosť vyhlásenia a nasvedčovali, že žalobcovia peňažné prostriedky v skutočnosti žalovanému neodovzdali a je preto nepochybné, že prvoinštančný súd postupoval správne, keď v rozhodnutí vychádzal z vykonaného dokazovania ako aj právnych záverov odvolacieho súdu a dospel k záveru, že nebolo preukázané odovzdanie predmetu pôžičky zo strany žalobcov žalovanému ako jednej zo základných požiadaviek pre vznik právneho vzťahu z pôžičky. S ohľadom na uvedené námietky žalobcov proti rozsudku neobstoja. Žalovaný sa plne stotožňuje so závermi prvoinštančného súdu uvedenými v rozsudku.

15. Žalobcovia vo svojom následnom písomnom vyjadrení uviedli, že zotrávajú na svojich doposiaľ produkovaných ústnych a písomných vyjadreniach. Zdôraznili, že povinnosťou súdu prvej inštancie bolo zistiť, či predmetná zmluva je simulovaný právny úkon a ak áno, aký právny úkon ňou bol zastretý a či zastretý právny úkon je platný a či z neho vznikol žalovaný nárok, ako to vyplynulo zo zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Trnave. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je nepochybné, že zmluva o pôžičke je platný právny úkon, ktorému neabsentovala náležitosť slobodnej a vážnej vôle žalovaného, ani že by táto bola žalovaným podpísaná pod nátlakom a v tiesni. Simuláciu predmetného právneho úkonu tak súd jednoznačne vylúčil. To platí aj pri úkone, ktorým došlo k prehláseniu žalovaného o prevzatí peňažnej pôžičky podpísaného v rovnaký deň ako zmluva o pôžičke. Už len tieto závery súdu vylučujú úvahy o tom, že je namieste použiť negatívnu dôkaznú teóriu. Nie je možné logicky, racionálne a právne obhájiť uplatnenie negatívnej dôraznej situácie za stavu, ak bolo prehlásenie o prevzatí peňažnej pôžičky podpísané žalovaným, vyhodnotené súdom ako právny úkon vykonaný žalovaným na základe jeho slobodnej, vážnej a zrozumiteľnej vôle bez nátlaku. Uplatnenie negatívnej dôkaznej teórie nie je možné zo strany žalobcov potom považovať za nič iné, iba za porušenie ich ústavného práva na spravodlivý súdny proces. Žalobcom chýba v rozhodnutí súdu prvej inštancie úvahy smerujúce k tomu, prečo súd vyhodnotil písomné prehlásenie žalovaného o prevzatí pôžičky za platný právny úkon, právne perfektný a pritom následne ustálil, že takto ním vyhodnotený dôkaz je dôkaz s nižšou právnou silou ako dodatočne žalovaným uplatnená negatívna dôkazná teória, v ktorej žalovaný zrazu tvrdí, že peniaze neprevzal. Žalobcovia zdôraznili, že súd prvej inštancie si pritom úplne nekriticky osvojil rešpektovanie negatívnej dôkaznej teórie a teda aj tvrdenie žalovaného, že peniaze od žalobcov neprevzal, navyiac produkované žalovaným až v závere dokazovania. Súd nepochopiteľne a nelogicky nemal najmenšiu snahu napriek návrhom žalobcov odstrániť tento zásadný rozpor v tvrdeniach žalovaného, keď tento najskôr podpísal prehlásenie o prevzatí peňažných prostriedkov a následne začal proti svojmu písomnému prehláseniu uplatňovať negatívnu dôkaznú teóriu, v rámci ktorej začal tvrdiť, že peňažné prostriedky neprevzal. Súd prvej inštancie neposkytol žiadne zdôvodnenie, prečo sa nevysporiadal s takto závažným rozporom v tvrdeniach žalovaného, ani prečo nemal snahu takto výrazný nedostatok v skutkových tvrdeniach žalovaného odstrániť. Takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie bez kľúčového zdôvodnenia, robí napadnutý rozsudok arbitrárnym, zmätočným a nepreskúmateľným. Nie je možné stotožniť sa s tým, že spornou skutočnosťou je, či došlo k odovzdaniu peňažných prostriedkov žalovanému, keďže žalovaný sám písomne prehlásil, že peňažné prostriedky prevzal. Žalobcovia predložili viacero dôkazov preukazujúcich ich bonitu a solventnosť napr. predmetný výpis z účtu. Keď žalobcovia preukázali platnú zmluvu o pôžičke, ako aj vyhlásenie o prevzatí finančných prostriedkov, existenciu svojich finančných prostriedkov na preukázanie svojej bonity, malo byť na ťarchu žalovaného, aby preukázal, že k prevzatiu finančných prostriedkov nedošlo. Žalobcovia riadne preukázali existenciu svojich finančných prostriedkov, ktoré mali uložené nielen na bankových účtoch, ale aj v hotovosti z titulu predaja bytu, disponujú zbierkou euromincí, či cennými papiermi. Postup súdu, keď nerešpektoval platnú a účinnú zmluvu o pôžičke, ako aj prehlásenie dlžníka o prevzatí finančných prostriedkov, žalobcovia považujú za narušenie právnej istoty zmluvných vzťahov a neprihliadanie na samotné prehlásenie žalovaného o prevzatí finančných prostriedkov a nevykonanie akýchkoľvek krokov súdu smerujúcich k zisteniu pohnútky prečo tak žalovaný urobil, keď podľa jeho tvrdení finančné prostriedky neprevzal, považujú žalobcovia za odňatie možnosti konať pred súdom. V konaní pred súdom prvej inštancie bola preukázaná konverzácia so žalovaným, v ktorej uviedol, že „Šetrím pre Vás každé euro“, čo by nebolo dôvodné, keby nedošlo k skutočnému odovzdaniu finančných prostriedkov. Pohnútkou žalovaného, prečo by vôbec uzatváral zmluvu o pôžičke a podpisoval vyhlásenie, ako aj s racionálnym vysvetlením, prečo žalobcom v komunikácii uvádzal, že pre nich šetrí každé euro, keď podľa jeho vyjadrení nedošlo k odovzdaniu finančných prostriedkov, sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Súd neposkytol akékoľvek odôvodnenie jeho úvah na základe ktorých dospel k zamietajúcejmu rozhodnutiu, čo činí

napádané rozhodnutie arbitrárnym, zmätočným a nepreskúmateľným. Na základe vyššie uvedeného podľa žalobcov teda nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že ku skutočnému odovzdaniu peňažných prostriedkov došlo a to najmä ak žalovaný podpísal slobodne, vážne a bez tiesne a nátlaku, zmluvu o pôžičke, rovnako ako aj vyhlásenie o prevzatí finančných prostriedkov Žalovaný žalobcom v písomnej komunikácii uviedol, že pre nich šetrí každé euro, žalovaný žalobcom niekoľkokrát prisľúbil, že im finančné prostriedky vráti a žalobcovia boli v čase uzavretia zmluvy o pôžičke solventní.

16. V následnej duplike žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastupcu uviedol, že prvoinštančný súd postupoval v súlade so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, pričom v súlade s § 191 CSP vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti, pričom v rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom zhrnul skutočnosti, ktoré spochybnili vierohodnosť vyhlásenia o prevzatí požičanej sumy zo dňa 19.9.2016, čo žalobcovia úplne opomínajú, keď naďalej tvrdia, že vyhlásením preukázali odovzdanie peňažných prostriedkov žalovanému. Pokiaľ uvádzajú, že svoju solventnosť preukázali výpisom z účtu, súd správne uviedol, že nie je zrejmé, že ide o účet patriaci žalobcom, navyše je datovaný v októbri 2015, teda bezmála rok pred údajným požičaním peňazí. Pokiaľ žalobcovia poukazujú na mail žalovaného, v ktorom uviedol, že pre nich šetrí každé euro, s tým sa prvoinštančný súd vysporiadal tak, že predmetný mail je zo dňa 20.8.2014 a teda ním nemožno preukázať ochotu splácať pôžičku z roku 2016. Dôkazné bremeno v danom prípade zaťažovalo žalobcov, ktorí ako jediní mohli svoju prípadnú solventnosť preukázať. Súd správne uviedol, že ju mohli preukazovať napríklad potvrdením o výbere 26 kusov 500-eurových bankoviek, rovnako mohli predložiť výpis z účtu k času, keď uvedenú sumu vybrali z banky. Napriek tomu žalobcovia žiadny takýto, a ani iný relevantný dôkaz nepredložili, na základe čoho reálne poskytnutie pôžičky nepreukázali. Žalovaný je toho názoru, že žalobcovia svoju solventnosť ani nemohli preukázať, nakoľko stále splácajú úver na nehnuteľnosť poskytnutú v roku 2013, keď na nehnuteľnosti žalobcov je stále zapísané záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s., a prípadne aj pôžičky, ktoré im boli poskytnuté zo strany známych (napr. mail zo dňa 27.8.2014, z ktorého vyplýva, že žalobcovia si museli požičiavať peňažné prostriedky od známych). Uvedené značne spochybňuje možnosti žalobcov poskytnúť žalovanému ďalšiu pôžičku. Za správny výsledkom vykonaného dokazovania zodpovedajúci treba považovať aj právny záver prvoinštančného súdu o tom, že žalobcovia neunesli v konaní dôkazné bremeno, keď síce preukázali samotné uzavretie zmluvy o pôžičke, ale nepreukázali, že reálne žalovanému peniaze aj odovzdali, resp. ani to, že takouto čiastkou vôbec disponovali. V tomto smere žalovaný poukázal na nesprávne právne posúdenie veci žalobcami, ktorí neustále stotožňujú platnosť právneho úkonu s realnosťou právneho úkonu, ktorá sa pri zmluve o pôžičke vyžaduje. Následne žalovaný odkázal na súvisiacu judikatúru ÚS SR. S ohľadom na uvedené sú podľa žalovaného tvrdenia žalobcov, ktorými splnenie povinnosti uloženej prvoinštančným súdom odvolacím rozporujú, účelovo zavádzajúce. Rovnako je účelová a nesprávna aj samotná argumentácia žalobcov. Prvoinštančný súd komplexne vyhodnotil zistený skutkový stav, správne posúdil všetky dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a na takto správne zistený skutkový stav aplikoval správne predpisy a vec správne vyhodnotil a uzavrel. Vzhľadom na to navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému priznal trovy právneho zastúpenia za odvolacie konanie.

17. K duplike žalovaného žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zastúpenia predložili ďalšie písomné vyjadrenie, v ktorom uviedli, že zotrvávajú na svojich doposiaľ produkovaných tvrdeniach. Zopakovali, že zmluva o pôžičke je právne perfektným úkonom, pričom jej simulácia je vylúčená, pričom súd sa následne vôbec nevysporiadal s otázkou z akého dôvodu by žalovaný podpísal zmluvu o pôžičke, ak tvrdí, že k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov nedošlo. Žalobcovia namietajú aj obštrukčné tvrdenia o tom, že by neboli solventní, ak by nezískali pôžičku, keďže súdu preukázali, že v čase poskytnutia pôžičky nedisponovali len a výlučne finančnými prostriedkami na bankovom účte, ale rovnako aj finančnou hotovosťou a cennými papiermi, ich solventnosť preto nemôže byť žiadnym spôsobom spochybnená. Žalovaný prehlásenie o prevzatí peňažnej sumy učinil slobodne, vážne a zrozumiteľne a je teda legitímne na strane žalobcov považovať toto prehlásenie za právne perfektný úkon. Je ťažké dospieť k záveru aký iný a relevantnejší dôkaz ako predmetné prehlásenie mali žalobcovia na preukázanie svojich tvrdení o vyplatení pôžičky žalovanému predložiť. Natíska sa otázka, či nemalo byť dôkazné bremeno prenesené na žalovaného, ktorý navyše nerozporoval pravosť a vierohodnosť prehlásenia o prevzatí požičanej sumy. Súd sa nezaoberal a ani nezodôvodnil z akých skutočností dospel k tomu, že žalovaný rozporuje svoju prejavenú vôľu pri podpise daného prehlásenia a tvrdenia žalovaného vyhodnotil bez akejkoľvek skutkovej a právnej opory a nesnažil sa stranám sporu poskytnúť akékoľvek zdôvodnenie svojich úvah. Ak boli oba právne relevantné úkony súdom určené za platné, dokazovaním nebolo zistené, že by žalovaný uzavrel niektorý z nich pod

nátlakom alebo v tiesni a absencia slobodnej a vážnej vôle nebola súdom takto zistená a následne súd konštatuje, že žalovaný konal s nedostatkom vôle a bol súčasťou zastieraného právneho úkonu, súd sa mal následne vysporiadať aj s otázkou, aký právny úkon teda žalovaný vôbec zastieral. Súd sa mal minimálne zaoberať úmyslom a pohnútkou žalovaného, prečo tento listinný dôkaz podpísal. Súd negatívnu dôkaznú teóriu nesprávne aplikoval a to jednak s poukazom na to, že konštatoval, že oba právne úkony sú platné a jednak preto, že ak už túto teóriu aplikoval a bolo dôkazné bremeno na žalobcoch, ktorí riadne preukázali reálne poskytnutie finančných prostriedkov aj solventnosťou, malo byť následne dôkazné bremeno presunuté na žalovaného, ktorý rozporoval prevzatie finančných prostriedkov, avšak nerozporoval to, že slobodne, vážne, zrozumiteľne a bez nátlaku podpísal listinu, ktorou prevzatie finančných prostriedkov potvrdil. Taký kľúčový dôkaz, ako prehlásenie o prevzatí finančných prostriedkov s podpisom žalovaného nemal byť na základe použitia negatívnej dôkaznej teórie vyhodnotený na ľarchu žalobcov. Negatívnu dôkaznú teóriu súd nesprávne aplikoval, keď túto postavil nad predložené listinné dôkazy, z ktorých jednoznačne vyplývajú tvrdenia žalobcov. Navyše súd neodôvodnil na základe akej skutočnosti dospieť k záveru, že žalovanému absentovala vôľa pri podpise prehlásenia o prevzatí finančných prostriedkov, svoje úvahy oprel iba o tvrdenia žalovaného a na ich preukázanie nevykonával žiaden dôkaz. Takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa žalobcov zjavne arbitrárne a nepreskúmateľné a nerešpektovaním nimi predložených dôkazov, s ktorými sa súd nedostatočne vysporiadal, došlo k narušeniu ich právnej istoty.

18. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

19. Prvoinštančný súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č.k. 20C/77/2018-113 zo dňa 19.10.2020, ktorým žalobe v prevažnej časti vyhovel, keď vo výroku I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 13.000,- eur spolu s úrokom 0,014% denne zo sumy 13.000,- eur od 20.9.2017 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 13.000,- eur od 20.9.2017 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 0,03% denne zo sumy 13.000,- eur od 20.9.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom vo zvyšnej časti vo výroku II. (t.j. v časti úrokov z omeškania 0,475% od 20.9.2017 do zaplatenia) žalobu zamietol a vo výroku III. rozhodol, že žalobcovia majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

20. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, uznesením č.k. 25Co/32/2021-159 zo dňa 8.12.2021 výrokom I. odvolanie proti zamietajúcemu výroku II., ako s poukazom na ust. § 359 CSP neprípustné, s použitím § 386 písm. b) CSP, odmietol a výrokom II. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania zrušil a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne prvoinštančný súd vydal preskúmaný rozsudok, voči ktorému bolo podané popísané odvolanie.

21. O predmetnom odvolaní žalobcov rozhodol Krajský súd v Trnave ako odvolací po prvýkrát rozsudkom č.k. 24Co/60/2023-258 zo dňa 12.9.2023, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcom 1 a 2 náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a nadväzne vysporiadal s odvolacou argumentáciou žalobcov.

22. Na základe dovolania podaného žalobcami Najvyšší súd SR uznesením č.k. 5Cdo/50/2024-358 zo dňa 25.6.2025 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom tiež zrušil uznesenie Okresného súdu Trnava zo 4. decembra 2023 č.k. 20C/77/2018-280 (súvisiace uznesenie o náhrade trov konania).

23. V predmetnom rozhodnutí dovolací súd dôvodil tým, že odvolací súd hodnotil vykonané dokazovanie v rozpore so zisteným skutkovým stavom, čo viedlo k tomu, že dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú presvedčivé. Neobstojí tvrdenie odvolacieho súdu o nesolventnosti žalobcov, ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Pokiaľ ide o tvrdenie odvolacieho súdu, že žalovaný nevrátil žalobcovi pôžičku 20.000 euro z roku 2013, tak aj toto tvrdenie má trhliny, keď žalobcovia tvrdia, že v roku 2016 bol ešte pretrvávajúci dlh vo výške 8.066 eur, vracanie peňazí preukazujú aj mailovou komunikáciou, ktorým tvrdeniam však odvolací súd nevenoval náležitú pozornosť. Napriek tvrdeniam žalobcov, ktoré zaznelo aj v dovolaní, že v rovnakom skutkovom prípade tých istých strán sporu, avšak v inom konaní pred súdom vedeným pod sp. zn. 18Up/274/2023, IČS: 6123240294, právny zástupca žalovaného opiera svoju právnu argumentáciu o neplatnosť uznania dlhu, odvolací súd nezisťoval,

či si účastníci predmetného sporu predtým požičiavali peniaze a čo je predmetom upomínacieho konania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je pre nezrozumiteľnosť dôvodov nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidiel riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vada tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP), taktiež dovolací súd zrušil aj súvisiace rozhodnutie o trovách konania.

25. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastúpenia doručil do spisu vyjadrenie k predmetnému uzneseniu NS SR, v ktorom žiadal, aby odvolací súd opätovne potvrdil rozsudok okresného súdu a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

26. V úvode podania žalovaný poukázal na argumentáciu Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Následne opísal genézu vzájomných vzťahov sporových strán. K zmluve o pôžičke zo dňa 19.9.2016 (druhá zmluva o pôžičke) uviedol, že od počiatku namietal, že žalobcovia mu pôžičku na základe druhej zmluvy nikdy reálne neposkytli a druhú zmluvu o pôžičke rovnako ako aj vyhlásenie podpísal pod tlakom zo strany žalobkyne 2 bez toho, aby mu bola pôžička reálne poskytnutá. Nakoľko žalovaný nemal peniaze na splatenie prvej zmluvy o pôžičke zo dňa 14.2.2013, keď neuhradená časť do dnešného dňa predstavuje sumu 8.066,- eur, pod nátlakom žalobkyne 2 podpísal potvrdenie o vrátení pôžičky zo dňa 19.9.2016, druhú zmluvu o pôžičke a vyhlásenie, ktoré mu žalobkyňa 2 predložila, bez toho, aby vrátil žalobcom tvrdenú sumu a bez toho, aby mu žalobcovia poskytli sumu uvedenú v druhej zmluve o pôžičke a vyhlásení. Žalobcovia pritom v konaní svoj nárok preukazovali výlučne vyhlásením. Žalovaný predmetný nárok od počiatku rozporoval, pričom uviedol, že žalobcovia jednak nemali vôľu poskytnúť žalovanému druhú pôžičku a zároveň nemali finančné prostriedky na jej poskytnutie a prostriedky mu reálne ani neposkytli.

27. K zmluve o pôžičke zo dňa 14.2.2013 (prvá zmluva o pôžičke) žalovaný uviedol, že pomáhal žalobcom v roku 2013 pri vybavovaní úveru na dostavbu rodinného domu v C., pričom sa dohodli, že žalobcovia navýšia úver o 20.000,- eur, ktoré peniaze následne poskytnú žalovanému ako pôžičku, o čom podpísali žalobcovia ako veritelia a žalovaný ako dlžník v domácnosti žalobcov v C. dňa 14.2.2013 zmluvu o pôžičke, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 1.7.2013. Spolu s prvou zmluvou o pôžičke podpísal žalovaný v ten istý deň aj uznanie dlhu, pričom žalobcovia mu prvú pôžičku poskytli na základe prevodu uskutočneného dňa 15.2.2013. Žalovaný túto pôžičku splácal, pričom k 19.9.2016 bola výška nesplatennej časti 8.066,- eur, ktorú neuhradil do dnešného dňa. Žalobcovia podali dňa 22.2.2023 voči žalovanému v poradí druhú žalobu, v ktorej sa domáhali vrátenia sumy 16.600,- eur z titulu prvej zmluvy o pôžičke, po čiastočnom späťvzati sumy 10.806,-eur, ktoré konanie bolo vedené upomínacím súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 18Up/274/2023 a následne pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 102C/60/2023. Žalovaný dal do pozornosti, že žalobcovia podali žalobu z titulu prvej zmluvy o pôžičke dňa 22.2.2023, t.j. po tom, ako boli neúspešní v tomto súdnom konaní. Okresný súd Trnava vydal rozsudok č.k. 102/60/2023-133 zo dňa 16.4.2025, ktorým žalobu žalobcov zamietol z dôvodu premlčania, voči ktorému rozsudku žalobcovia podali odvolanie. V nadväznosti na tvrdenia najvyššieho súdu v predmetnom uznesení žalovaný uviedol, že zostatok dlhu na základe prvej zmluvy o pôžičke je vo výške 8.066,- eur, ktorá suma nebola do dnešného dňa uhradená, hoci žalobcovia v tomto súdnom konaní tvrdili, že im suma vrátená bola. Čo sa týka vzájomnej komunikácie medzi stranami, na ktorú poukazuje dovolací súd, táto prebiehala pred uzatvorením druhej zmluvy o pôžičke a týkala sa prvej zmluvy o pôžičke, preto nepreukazuje solventnosť žalobcov pre poskytnutie druhej pôžičky, v dôsledku čoho je táto komunikácia pre toto konanie irelevantná.

28. V ďalšej časti podania žalovaný poukázal na rozpory v tvrdeniach žalobcov v tomto konaní a v konaní sp. zn. 102C/60/2023. Žalovaný poukázal na tvrdenia žalobkyne 2 v konaní sp. zn. 102C/60/2023, kde na pojednávaní dňa 22.1.2025 uviedla, že trvá na tom, že žalobcom nevrátil časť pôžičky vo výške, ktorá je aktuálne 10.806,- eur predmetom konania s tým, že pokiaľ ide o sumu 8.066,- eur, jedná sa o tú istú sumu, ktorá je uplatňovaná v danom konaní z titulu pôžičky 20.000,- eur. Z tohto

tvrdenia žalobkyne 2 žalovaný vyvodil, že žalovaný žalobcom pôžičku z titulu prvej zmluvy o pôžičke nevrátil a teda žalobcovia vydali žalovanému potvrdenie bez reálneho základu. V tejto súvislosti ako na dôkaz poukázal na pripojenú zápisnicu z konania sp. zn. 102C/60/2023 zo dňa 22.1.2025. Žalovaný pokračoval, že uvedené tvrdenia žalobkyne 2 sú v absolútnom rozpore s tvrdeniami žalobcov v tomto konaní, keď tvrdili, že s poukazom na potvrdenie o vrátení pôžičky došlo k reálnemu vráteniu požičanej sumy. Skutočnosť, že žalovaný pri podpisovaní spornej zmluvy o pôžičke vyrovnal svoj predchádzajúci záväzok bola akýmsi „aktom dôvery“. Porovnaním tvrdení žalobcov v konaní sp. zn. 102C/60/2023 a v tomto konaní je zrejmé, že sú založené na úplne protirečivých skutočnostiach. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na ust. § 132 ods. 1 a § 150 ods. 1 CSP. Odkázal tiež na rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 9Co/255/2017 zo dňa 28.11.2018, podľa ktorého porušenie povinnosti v zmysle § 150 ods. 1 CSP uvádzať svoje skutkové tvrdenia pravdivo a úplne, má za následok prehru sporu. Poukázal tiež na komentár (Ščevček, M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451-880. komentár. Praha: C.H.Beck, 2015, 570s.), z ktorého zdôraznil, že strana nesmie zamlčať skutkové tvrdenia, o ktorých vie a úmyselné predkladanie nepravdivých tvrdení môže vyústiť do toho, že súd pri hodnotení dôkazov zohľadní nízku vierohodnosť strany sporu. Z vyššie uvedeného je podľa žalovaného zrejmé, že žalobcovia úmyselne a vedome uvádzali nepravdivé podstatné skutočnosti a nespĺnili si povinnosti z ust. § 132 a § 150 CSP, t.j. neuviedli pravdivo a úplne rozhodujúce skutočnosti.

29. V ďalšej časti vyjadrenia žalovaný zaujal stanovisko k popretiu pravdivosti vyhlásenia. Uviedol, že žalobcovia ako jediný dôkaz reálne poskytnutia peňazí predložili vyhlásenie, pričom žalovaný od počiatku popieral reálne poskytnutie peňažnej sumy a spochybňoval pravdivosť vyhlásenia. Vyhlásenie má pritom povahu tzv. súkromnej listiny a v zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 9Cdo/187/2022 zo dňa 27.1.2023 publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR 3/2024 pod R16 pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť súkromnou listinou preukázané. Listiny sú jedným z klasických dôkazných prostriedkov. V civilnom konaní pri dokazovaní listinou súd skúma jej pravosť, t.j. či pochádza od toho, kto je na nej ako vydavateľ podpísaný, či nie je jej obsah porušený a ďalej správnosť jej obsahu. Pri súkromnej listine stačí popretie správnosti jej obsahu k tomu, aby jej správnosť (pravdivosť) musela byť preukázaná tým, kto sa jej dovoľáva. Pri súkromnej listine teda stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť preukázané súkromnou listinou, pričom dôkazné bremeno strán pravosti i pravdivosti obsahu je na tom, kto sa listiny dovoľáva (rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo 15/2003 (ZSP 60/2023)). Z citovaného je podľa žalovaného zrejmé, že v prípade ak strana namietne pravdivosť súkromnej listiny, dôkazné bremeno znáša ten, kto z nej vyvodzuje priaznivé dôsledky. Žalovaný zotrváva na svojich tvrdeniach, že žalobcovia mu žiadnu pôžičku na základe druhej zmluvy o pôžičke neposkytli, finančné prostriedky mu neodovzdali a v tom čase ani finančnými prostriedkami nedisponovali, pričom sú značné pochybnosti aj o vôli žalobcov poskytnúť žalovanému ďalšiu pôžičku, keďže im žalovaný nevracal ani prvú pôžičku. Nakoľko žalovaný poprel pravdivosť vyhlásenia a odmieta, že by mu žalobcovia reálne odovzdali finančné prostriedky, dôkazné bremeno zaťažuje žalobcov, ktorí sú povinní preukázať reálne odovzdanie finančných prostriedkov žalovanému, ktoré žalobcovia neunesli a sú nútení znášať negatívne procesné dôsledky – zamietnutie žaloby.

30. V závere podania žalovaný zhrnul, že odvolací súd zhodnotil vykonané dokazovanie v súlade so zisteným skutkovým stavom, keď jeho závery vyplývajú z komplexného posúdenia tvrdení sporových strán a k nim predloženým dôkazom. Žalovaný zotrváva na svojich tvrdeniach o nesolventnosti žalobcov. Žalovaný žalobcom pôžičku na základe prvej zmluvy nevrátil, čo jednoznačne vyplýva z konania sp. zn. 102C/60/2013, v ktorom žalobcovia žalujú žalovaného práve o vrátenie tejto pôžičky. Žalobcovia svoju solventnosť nijakým spôsobom nepreukázali, keď súdy správne vyhodnotili žalobcom predložený výpis z účtu, z ktorého nie je možné zistiť, že skutočne patrí žalobcom. Zároveň predložený výpis bol datovaný viac ako rok pred údajným poskytnutím druhej pôžičky. Žalovaný doplnil, že žalobcovia v konaní ani netvrdili, ani nepreukázali kedy a akým spôsobom ich mal žalovaný požiadať o poskytnutie pôžičky. Žalovaný pritom nemal vôľu na poskytnutí novej pôžičky a žalobcovia nikdy nepreukázali, že by ich žalovaný o to požiadal. Ohľadne poukázania NS SR na konanie sp. zn. 18Up/274/2023 žalovaný uviedol, že žalobcovia toto konanie prvýkrát spomenuli až v podanom dovolaní a teda sa jednalo o čisto nové skutočnosti. Pokiaľ žalobcovia v dovolaní poukazovali na uznanie dlhu, ktoré bolo podpísané 14.2.2013, vzťahuje sa práve k prvej zmluve o pôžičke. Ako dôkaz žalovaný pripojil rozsudok sp. zn. 102/60/2023, z ktorého je možné zistiť skutkový stav, ako ho tvrdia žalobcovia a z ich tvrdení je potrebné ustáliť, že žalovaný pôžičku z titulu prvej zmluvy nevrátil. Vzťahy medzi nimi boli od roku

2014 značne napäté, čo spochybňuje vôľu žalobcov na poskytnutie ďalšej pôžičky. Nie je pritom možné posudzovať prípadné nároky žalobcov z titulu prvej zmluvy o pôžičke v tomto konaní, nakoľko tomu bráni prekážka litispendencie, či res iudicata. Vzhľadom na vyššie uvedené podľa žalovaného je zrejmé, že prvoinštančný aj odvolací súd riadne a dostatočne zistili skutkový stav, závery odvolacieho súdu boli správne a zodpovedajúce skutočnému stavu medzi stranami.

31. V záverečnej časti vyjadrenia žalovaný dodal, že ním predkladané dôkazy nemožno považovať za novoty, keďže všetky spĺňajú výnimku podľa § 366 písm. d) CSP, t.j. nemohli byť uplatnené pred súdom prvej inštancie, resp. ani v pôvodnom odvolacom konaní, preto dôkazy predkladané žalovaným sú predložené včas a je potrebné na ne prihliadať.

32. Vzhľadom na to, že žalovaným k vyjadreniu pripojené: rozsudok Okresného súdu Trnava z 16.4.2025, doplniaci rozsudok zo 14.5.2025, ako i zápisnica z pojednávania 22.1.2025, sú datované až v priebehu dovolacieho konania a teda nemohli byť použité už vo vyjadrení žalovaného k odvolaniu, v zmysle § 366 písm. d) CSP nedošlo k diskvalifikácii týchto novôt. Vyjadrenie žalovaného bolo aj s prílohami doručené žalobcom, pričom tieto pripojené listiny ani ich obsah neboli protistranou spochybnené, v dôsledku čoho na vykonanie týchto dôkazov sa uplatnilo ust. § 204 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

33. K vyššie uvedenému vyjadreniu žalovaného podali prostredníctvom svojho právneho zastúpenia ďalšie vyjadrenie žalobcovia, ktorým opätovne navrhli, aby bolo rozhodnutie prvoinštančného súdu zmenené tak, že žalobe bude vyhovieť alebo aby bolo prvoinštančné rozhodnutie zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie.

34. V prvej časti podania sa žalobcovia vyjadrili k skutkovému stavu s tým, že NS SR uzavrel, že konštatovanie súdu o nesolventnosti žalobcov nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a že súd sa nevysporiadal s tvrdeniami žalobcov o tom, že žalovaný nesplatil prvú pôžičku z roku 2013 a syntézou týchto záverov a vykonaného dokazovania nepochybne dochádza k tomu, že skutkový stav je taký ako tvrdili žalobcovia, t.j. žalovaný prevzal pôžičku, keďže žalobcovia mali v tom čase dostatok finančných prostriedkov na svojom účte.

35. V ďalšej časti vyjadrenia sa žalobcovia venovali vyhláseniu žalovaného o prevzatí pôžičky. V žalovaným poukázanom prípade (R 16/2024) súd riešil súkromnú listinu poštovou doručenkou, z ktorej nevyplýva obsah doručovaného úkonu. Žalobcovia majú za to, že tento prípad nemožno v celom rozsahu analogicky aplikovať. Vyhlásenie o prevzatí pôžičky má bližšie k hmotnoprávnemu úkonu – uznaniu dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka. Ak sám žalovaný podpísal vyhlásenie o prevzatí pôžičky, čím verifikoval jeho obsah, dochádza k vzniku právnej fikcie, že sa tak stalo a k obráteniu dôkazného bremena. Práve žalovaná má preukazovať, že táto skutočnosť sa nestala. Uvedené nie je ani v rozpore s negatívnou dôkaznou teóriou, pretože táto neplatí absolútne. Je nevyhnutné vykonať jej korekciu cez prizmu princípu venire contra factum proprium (zákaz nekonzistentného konania, resp. zákaz konania, ktoré je v rozpore so svojím skorším konaním). Konkrétny protiargument nemá smerovať teda k negatívnej dôkaznej teórii, ale k pozitívnemu preukázaniu, napríklad že bol donútený podpísať vyhlásenie. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na rozsudok ESD zo dňa 17.5.2023 vo veci enercity AG v. Európska komisia, T-321/20, z ktorého zdôraznili, že na základe sudcovskej zásady nemo potest venire contra factum proprium, tiež známej ako venire contra factum pro prium non valet, totiž nikto nemôže spochybniť to, čo predtým uznal. Poukázali tiež na rozhodnutie ÚS ČR zo dňa 26.1.2016 sp. zn. II.ÚS 2124/2014, z ktorého okrem iného zdôraznili, že za daných okolností, najmä so zreteľom k chovaniu žalovanej po uzavretí predmetnej zmluvy o zmluve budúcej, by bolo žiadúce zvážiť, či sa z jej strany nejednalo o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, resp. zneužitie práva v podobe porušenia zákazu venire contra factum proprium, t.j. výkon práva oprávneného, ktorý je v rozpore s jeho predchádzajúcim konaním. Podľa žalobcov ak niekto svojím podpisom verifikuje určitú skutočnosť jednostranným právnym úkonom (vyhlásenie o prevzatí pôžičky), je týmto úkonom dobrovoľne viazaný a ak chce vyvrátiť verifikovanú skutočnosť, prechádza dôkazné bremeno na neho. Opačný názor je absurdný a v rozpore s princípmi spravodlivosti. Názor prezentovaný žalovaným absolútne degraduje jeho vyhlásenie o prevzatí pôžičky ako by sa nikdy nestalo. Nadväzne žalobcovia poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7.7.2021 sp. zn. 4Cob/15/2021, z ktorého okrem iného zdôraznili, že súkromná listina je spravidla jediným dôkazným prostriedkom, ktorým oprávnená osoba môže dokázať, že prebehlo určité zmluvné dojednanie... Ak by pravosť, správnosť

a úplnosť písomného vyhlásenia (ručiteľského záväzku) bolo možné založiť iba na jeho formálnom popretí, aby listina stratila všetku dôkaznú silu, bolo by to v rozpore so samotným zmyslom a účelom takejto listiny... Ak bola súkromná listina preukázateľne riadne podpísaná, môže strana, proti ktorej obsah listiny svedčí, vyvrátiť alebo spochybniť tento dôkaz iba tak, že podrobným substancovaným tvrdením vysvetlí... obsah listiny nie je pravdivý a z akých dôvodov sa odchyľuje od skutočnosti. Práve žalovaný je podľa žalobcov povinný odôvodniť prečo vyhlásene signoval, ak tvrdí, že jeho obsah nie je pravda. Žalovaný pritom tvrdí, že bol donútený žalobcami, čo sa však nezakladá na pravde, čo vyplýva zo zisteného skutkového stavu. Zo záverov súdu prvej inštancie (ods. 26 rozsudku) vyplýva, že v konaní nebolo preukázané, že pri zmluve o pôžičke absentovala náležitosť slobodnej a vážnej vôle žalovaného, alebo že by bola žalovaný podpísaná pod nátlakom a v tiesni. Žalobcovia majú za to, že ani formálne popretie pravdivosti vyhlásenia ako popretie skutkových tvrdení podľa § 151 ods. 2 CSP neobstojí. Na účinné popretie skutočnosti prevzatia pôžičky sa vyžaduje, aby žalovaný uviedol vlastné tvrdenie. To aj urobil. Uviedol, že vyhlásenie podpísal pod nátlakom, avšak z dokazovania vyplýva, že k nátlaku nedošlo. Je nevyhnutné zohľadniť aj presúvanie a rozloženie dôkazného bremena. Žalobcovia na preukázanie skutočnosti o prevzatí pôžičky predložili vyhlásenie. Dôkazné bremeno tak prešlo na žalovaného, ktorý musí preukázať, že vyhlásenie je nepravdivé aj napriek tomu, že ho verifikoval. Teda musí preukázať a substancovať svoje tvrdenia prečo to spravil, keď obsah popiera. Nie je možné na vyhlásenie o prevzatí pôžičky nazerať striktné optikou procesného práva a dokazovania, je nevyhnutné ho podrobiť aj skúmaniu z hľadiska hmotnoprávneho. Zo žalobcami poukázanej odbornej literatúry vyplýva, že pri hodnotení dôkazov sa uplatní skutková domnienka, že ak je preukázaná pravosť súkromnej listiny, považuje sa za správne zodpovedajúce vôli vystaviteľa to, čo je povedané nad jeho podpisom. Pravá súkromná listina je tak dôkazom o tom, že jej vystaviteľ urobil prehlásenie v nej zachytené alebo prejav vôle v nej obsiahnutý. Žalovaný pravosť podpisu nikdy nespochybnil, práve naopak, potvrdil ho.

36. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolacia lehota žalobcom 1 a 2 uplynula dňa 16.3.2023, pričom podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Lehota na podanie odvolania tak neohraničuje len samotné podanie odvolania, ale aj vymedzenie programu odvolacieho konania, teda určenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda a argumentáciu tvrdenej vadnosti rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania potom nemožno rozširovať, ani meniť odvolacie dôvody, ani navrhované dôkazy, takéto doplnenie alebo zmena sú procesne neúčinné. V dôsledku uvedeného potom odvolací súd nemohol prihliadať na zmenu či doplnenie odvolacích dôvodov žalobcov predostreté až po uplynutí im danej odvolacej lehoty, teda aj vo vyššieuvedenom podaní.

37. Následne Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

38. Predmetom konania bol žalobou uplatnený nárok žalobcov voči žalovanému na zaplatenie istiny 13.000,- eur spolu s úrokom v sadzbe 0,014% denne od 20.9.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania v sadzbe 0,015% denne od 20.9.2017 do zaplatenia a zmluvnou pokutou vo výške 0,03% denne od 20.9.2017 do zaplatenia, z titulu zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcami ako veriteľmi a žalovaným ako dlžníkom dňa 19.9.2016, na základe ktorej žalobcovia žalovanému mali poskytnúť finančné prostriedky vo výške 13.000 eur, čo potvrdil svojim podpisom na vyhlásení dlžníka o prevzatí požičanej sumy zo dňa 19.9.2016.

39. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý je v danom prípade viazaný ako rozsahom, tak i odvolacími dôvodmi uplatnenými v podanom odvolaní, bolo posúdiť, či došlo k naplneniu odvolacích dôvodov, ako sú vymenované v odvolaní žalobcov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci tak, ako sú špecifikované a konkretizované v podanom odvolaní, popísanom vyššie, so zameraním najmä na spornú otázku, či došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí a teda k vzniku zmluvy o pôžičke, keď žalobcovia tvrdili, že áno a žalovaný to popieral.

40. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami uplatneného nároku, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, nezistil ani vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie žalobcov, dopĺňa iba nasledovné:

41. Zo záverov súdu prvej inštancie (ods. 26 preskúmaného rozsudku) vyplýva, že v konaní nebolo preukázané, že pri zmluve o pôžičke absentovala náležitosť slobodnej a vážnej vôle žalovaného alebo že by zmluva o pôžičke bola žalovaným podpísaná pod nátlakom a v tiesni. Súd teda neprijal záver, že by žalovaný konal v nedostatku vôle a išlo by o zastretý právny úkon, ako to odvolatelia nesprávne uvádzajú.

42. Len z toho, že nebolo preukázané tvrdenie žalovaného o absencii jeho vážnej a slobodnej vôle alebo že by zmluvu podpísal pod nátlakom a v tiesni, ale nemožno vyvodiť odvolateľmi nesprávne tvrdený záver, že predmetná zmluva o pôžičke platne vznikla. Ako to uviedol už v prvom uznesení odvolací súd a v preskúmanom rozsudku aj súd prvej inštancie, zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom, ktorý vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky, v danom prípade peňazí veriteľom dlžníkovi a dokiaľ k odovzdaniu predmetu pôžičky nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (obdobne aj NS SR sp. zn. 5Cdo 55/1998, 3Cdo 325/2009). V danej veci bolo preto pre posúdenie vzniku predmetnej zmluvy o pôžičke nevyhnutné zistiť, či došlo k reálnemu odovzdaniu predmetnej sumy peňazí žalobcami žalovanému. Žalobcovia tvrdia, že žalovanému reálne poskytli predmetnú pôžičku, ktorú skutočnosť žalovaný popiera. Na žalobcoch teda spočíva dôkazné bremeno túto skutočnosť spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti preukázať. Žalobcovia túto skutočnosť preukazovali písomnou zmluvou o pôžičke, ale najmä písomným vyhlásením žalovaného (podpísaným žalovaným) o prevzatí požičanej sumy, obe na jednej listine z 19.9.2016. S poukazom na tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, ktorú odvolací súd bližšie rozobral vo svojom prvom zrušujúcom uznesení (v ods. 43) nebolo zásadne v moci žalovaného preukázať jeho tvrdenia, že pôžička mu reálne poskytnutá nebola, keďže neexistencia niečoho majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje, avšak neexistenciu reálneho poskytnutia pôžičky mohol preukazovať prostredníctvom iných existujúcich skutočností, ktoré túto negatívnu skutočnosť potvrdzujú. Žalovaný tak aj urobil, keď odovzdania a prevzatie pôžičky poprel a tvrdil, že ak by žalobcovia nezáskali úver v roku 2013, neboli by solventní, aby mu poskytli pôžičku 20.000,- eur a že pôžičku z roku 2013 im (celú) nevrátil, preto potvrdenie o jej vrátení z 19.9.2016 nezodpovedá skutočnému stavu veci a bolo by nelogické, aby si v deň vrátenia prvej pôžičky požičal od žalobcov ďalšiu sumu, čo vážne spochybňuje reálne poskytnutie pôžičky.

43. Podľa obsahu odvolania žalobcovia nedôvodne pripisujú listinnému dôkazu – vyhláseniu žalovaného o prevzatí požičanej sumy, vyššiu právnu silu ako iným v konaní vykonaným dôkazom či skutočnostiam, ktoré vyšli v konaní najavo. V sporovom konaní sa pritom uplatňuje koncept voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP), pričom sa hodnotí každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a starostlivo sa prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, a vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 1 a 2 CSP). Preto tiež platí, že splnenie dôkaznej povinnosti (napríklad predloženie jedného izolovaného dôkazu na tvrdenie strany, ktorý bol protistranou účinne spochybnený), nemusí automaticky znamenať aj unesenie dôkazného bremena.

44. Naviac, ako na to náležite poukázal žalovaný, predmetné vyhlásenie žalovaného o prevzatí požičanej sumy je súkromnou listinou pri ktorej stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpilo dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť súkromnou listinou preukázané (uznesenie NS SR sp. zn. 9Cdo/187/2022 zo dňa 27.11.2023). Pri súkromnej listine možno spochybníť tak jej pravosť, ako aj jej obsah (pravdivosť) čírou námietkou, v dôsledku ktorej bude potom potrebné súkromnú listinu posúdiť v rámci voľného hodnotenia dôkazov, pričom dôkazné bremeno pravosti i pravdivosti obsahu je na tom, kto sa listiny dovoláva (rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/15/2003 z 1.9.2003). Keďže v danom prípade žalovaný (od počiatku konzistentne) popiera pravdivosť obsahu súkromnej listiny – Vyhlásenia dlžníka o prevzatí požičanej sumy z 19.9.2016, i z tohto hľadiska (ako i z hľadiska negatívnej dôkaznej teórie) nastúpilo dôkazné bremeno žalobcov, ktorí sa listiny dovolávali, preukázať pravdivosť jej obsahu a teda reálne odovzdanie predmetu pôžičky žalovanému.

45. Prvoinštančný súd pritom podľa odvolacieho súdu postupoval pri hodnotení dôkazov v danej veci plne v súlade s vyššie citovaným ustanovením, keď všetky dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy a to jednak každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nadväzne dospel aj k správnym skutkovým záverom, s ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd, pričom svoje závery aj riadne v súlade s ust. § 220 CSP odôvodnil. K otázke reálneho odovzdania peňazí z titulu danej pôžičky žalobcami žalovanému prvoinštančný súd vyčerpávajúco a presvedčivo argumentoval v ods. 30 preskúmaného rozsudku, na ktorý odvolací súd v podrobnostiach odkazuje rozsudku (ako je jeho obsah popísaný vyššie v ods. 7). Na základe prvoinštančným súdom popísaného bolo potom správne uzavreté, že žalobcovia v konaní jednoznačne a bez pochybností, napriek existencii vyhlásenia o prevzatí požičanej sumy podpísaného žalovaným, nepreukázali reálne odovzdanie predmetu pôžičky žalovanému. Hoci, ako súd uviedol, pri reálnom poskytnutí sumy žalovanému mali mať možnosť viacerými spôsobmi svoju solventnosť a jej poskytnutie preukázať, čo ale neurobili. Naproti písomnému vyhláseniu žalovaného o prevzatí požičanej sumy, ktoré prevzatie žalovaný od počiatku konania konzistentne popiera, stojí neschopnosť žalobcov preukázať svoju solventnosť v rozhodnom období v rozsahu predmetu pôžičky, nepriamo a podporne tiež, že to, že predchádzajúca pôžička bola poskytnutá prevodom na účet žalovaného (č.l. 96) a táto mala byť v hotovosti, tiež protichodné tvrdenie právneho zástupcu žalobcov na pojednávaní dňa 15.7.2020, že ak bolo dňa 19.9.2016 žalovaným vrátených z predchádzajúcej pôžičky 8.000,- eur žalobcovi museli poskytnúť už iba 5.000,- eur, vzhľadom na to, že text zmluvy resp. vyhlásenia s rozpisom bankoviek vopred pripravili žalobcovia, kedy nemohli vedieť v akých bankovkách dôjde k vráteniu pôžičky, i to, že napriek zlým skúsenostiam so splácaním predchádzajúcej pôžičky by v deň jej vrátenia opätovne požičali žalovanému nemalú sumu.

46. Súd pritom nemusí dávať odpoveď na akékoľvek otázky, hoci súvisiace s predmetom sporu, ale nemajúce vplyv na výsledok konania a rozhodnutie, nielen s poukazom na zásadu hospodárnosti konania zakotvenú v čl. 17 základných princípov CSP. Pre potreby rozhodnutia danej veci nebolo nevyhnutným zisťovať, prečo žalovaný podpísal predmetné vyhlásenie o prevzatí požičanej sumy (tvrdí, že pod nátlakom žalobkyne 2), keď prevzatie peňazí od počiatku popieral, ak strany pred súdom zrejme zamlčovali skutočné okolnosti daného vzťahu. Keďže ostatné dôkazy a skutočnosti, ako ich popísal prvoinštančný súd v ods. 30 svojho rozsudku, vyvracajú, že by predmet pôžičky bol vyplatený žalovanému, keď žalobcovia nedokázali preukázať ani to, že v čase poskytnutia pôžičky s predmetnou sumou finančných prostriedkov disponovali, teda že v rozhodnom období boli dostatočne solventní, nie je už rozhodujúce z akého dôvodu žalovaný predmetné prehlásenie podpísal. Pokiaľ žalobcovia aj v odvolacom konaní opakovane poukazujú na mail od žalovaného, v ktorom uviedol, že šetrí pre nich každé euro, prvoinštančný súd správne poukázal na to, že tento mail je zo dňa 20.8.2014, teda pred uzavretím zmluvy o danej pôžičke v roku 2016 a preto ním nemožno preukázať ochotu žalovaného splácať túto pôžičku. Prvoinštančný súd tiež správne uviedol, že žalobcami predložený výpis z účtu zo dňa 29.10.2015 nepreukazuje solventnosť a bonitu žalobcov, keďže z neho nie je zrejme či ide vôbec o účet patriaci žalobcom a navyše stav na účte je k októbru 2015, čiže bezmála rok pred údajným požičaním peňazí. Žalobcovia teda nijako nepreukázali, že v rozhodnom období disponovali dostatočným množstvom finančných prostriedkov, ktoré mohli poskytnúť žalovanému z titulu predmetnej pôžičky.

47. S otázkou prípadnej simulácie daného právneho úkonu sa prvoinštančný súd náležite vysporiadal v ods. 31 preskúmaného rozsudku a za situácie, že žalobcovia simuláciu popierali a žalovaný v závere

konania taktiež, pričom v tomto smere strany neposkytli súdu žiadne skutkové tvrdenia, z ktorých by sa simulácia dala vyvodiť, prvoinštančný súd správne ustálil, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že predmetná zmluva o pôžičke je simulovaným právnym úkonom.

48. K pripomienkam dovolacieho súdu odvolací súd osobitne uvádza, že vo svojom predchádzajúcom rozsudku nevyslovil tvrdenie o nesolventnosti žalobcov, čo nemá mať oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd výslovne uviedol (ods. 29), že žalobcovia, na ktorých v tomto smere spočívalo dôkazné bremeno (v zmysle aplikovanej negatívnej dôkaznej teórie, ktorú dovolací súd napriek námietkam dovolateľa nespochybnil) „...nepreukázali, že v rozhodnom období disponovali dostatočným množstvom finančných prostriedkov, ktoré mohli poskytnúť žalovanému z titulu predmetnej pôžičky“. Toto tvrdenie pritom vychádza najmä z toho, že žalobcami ako dôkaz predložený výpis z účtu (č.l. 110) nepreukazuje, že vôbec patrí žalobcom a zároveň zobrazuje stav na účte z 29.10.2015, teda takmer rok pre uzavretím danej zmluvy o pôžičke a iné dôkazy o svojej solventnosti v rozhodnom období žalobcovia neposkytli. Naopak a zároveň reálnemu neodovzdaniu peňazí žalovanému nepriamo a podporne nasvedčuje to, že predchádzajúca pôžička bola poskytnutá prevodom na účet žalovaného (č.l. 96) a táto v hotovosti, tiež pochybné tvrdenie právneho zástupcu žalobcov na pojednávaní dňa 15.7.2020, že ak bolo dňa 19.9.2016 žalovaným vrátených z predchádzajúcej pôžičky 8.000,- eur, žalobcovi museli poskytnúť už iba 5.000,- eur, vzhľadom na to, že text zmluvy resp. vyhlásenia s rozpisom bankoviek vopred pripravili žalobcovia, kedy nemohli vedieť v akých bankovkách dôjde k vráteniu pôžičky, i to, že napriek zlým skúsenostiam so splácaním predchádzajúcej pôžičky by žalobcovia opätovne požičali žalovanému nemalú sumu.

49. Pokiaľ ide o mailovú komunikáciu strán (č.l. 101- 104), ktorej podľa dovolacieho súdu odvolací súd nevenoval náležitú pozornosť, táto pochádza z obdobia máj 2014 až september 2014, teda viac ako 2 roky pred uzavretím predmetnej zmluvy o pôžičke (dňa 19.9.2016) a jej obsahom je naliehanie žalobkyne 2 na žalovaného, aby zaplatil aspoň časť predchádzajúcej pôžičky, ktoré peniaze potrebujú v súvislosti s kolaudáciou a tiež vyjadrenie žalovaného, že pre žalobcov odkladá každé euro. Daná mailová komunikácia tak preukazuje nedostatok finančných prostriedkov žalobcov v danom období aj existenciu časti dlhu žalovaného, bez priameho významu pre danú vec, k čomu sa odvolací súd v ods. 29 predchádzajúceho rozsudku aj vyjadril.

50. Dovolací súd tiež uvádza, že tvrdenie dovolacieho súdu, že žalovaný nevrátil žalobcovi pôžičku 20.000,- eur má trhlínu, keď žalobcovia tvrdia, že v roku 2016 bol ešte pretrvávajúci dlh vo výške 8.066,- eur. Odvolací súd však takéto vyjadrenie vo svojom predchádzajúcom rozsudku nenachádza. Medzi stranami ale nebolo sporné, a vyplýva to už aj z konania pred Okresným súdom Trnava sp. zn. 102C/60/2023, že žalovaný mal v roku 2016 voči žalobcom dlh z pôžičky z roku 2013 ešte 8.066,- eur, sporným bolo, či ho v deň uzavretia druhej zmluvy o pôžičke zaplatil, keď žalobcovia v tomto konaní tvrdia a preukazujú potvrdením z 19.9.2016 (č.l. 76), podpísaným však iba nimi, že pôžička bola splatená, čo žalovaný popiera argumentujúc aj tým, že by bolo nelogické aby si v deň vrátenia jednej pôžičky zobral ďalšiu. Toto tvrdenie žalobcov v tomto konaní je pritom v rozpore s ich tvrdením v konaní pred Okresným súdom Trnava sp. zn. 102C/60/2023, kde žalujú práve nesplatenú časť prvej pôžičky.

51. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovia v podanom odvolaní ani nepoukázali na iné súdne konanie strán vedené pod sp.zn. 18Up/274/2023 a v zmysle § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi, nebol dôvod aby skúmal, čo je predmetom daného upomínacieho konania, o ktorom navyše ani nemal vedomosť. Odhládnuv od toho, návrh na vykonanie takéhoto dôkazu nebol daný (§ 185 CSP).

52. K námietke dovolacieho súdu, že odvolací súd nezisťoval, či si strany predtým požičiavali peniaze, odvolací súd uvádza, že v konaní medzi stranami nebolo sporné, že strany dňa 14.2.2013 uzavreli písomnú zmluvu o pôžičke 20.000,- eur od žalobcov pre žalovaného, ktorá bola predmetom konania pod sp.zn. 18Up/274/2023 na Okresnom súde Banská Bystrica, aktuálne vedeného pred Okresným súdom Trnava pod. sp.zn. 102C/60/2023, ktoré konanie nebolo právoplatne skončené, keďže proti zamietajúcemu rozsudku súdu z dôvodu premlčania, bolo podané žalobcami odvolanie. Odvolací súd zdôrazňuje, že strany na poslednom pojednávaní prvoinštančného súdu vyhlásili, že nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, súd teda vykonal všetky navrhnuté dôkazy, z ktorých potom aj vychádzal, pričom nebol dôvod na vykonanie dôkazov bez návrhu (§ 185 CSP).

53. V zmysle prvoinštančným súdom aplikovaného ust. § 657 OZ zmluva o pôžičke je reálny kontrakt, v dôsledku čoho je pre jej vznik potrebné, aby okrem konsenzu zmluvných strán došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Vzhľadom na uvedené odvolacím súdom, v spojení s odôvodnením preskúmaného rozsudku súdom prvej inštancie, bolo potom nutné uzavrieť, že žalobcovia v konaní neunesli svoje základné dôkazné bremeno keď nepreukázali, že predmetnú pôžičku žalovanému reálne poskytli, teda, že došlo k odovzdaniu predmetu pôžičky (13.000,- eur) žalovanému a tým, že zmluva o pôžičke vznikla, a preto sa nemohli úspešne domáhať, aby žalovaný plnil z titulu zmluvy o pôžičke. Žaloba preto musela byť zamietnutá.

54. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

55. S poukazom na všetko vyššie uvedené, v spojení s odôvodnením napadnutého rozsudku prvoinštančným súdom, po vyporiadaní sa s pripomienkami dovolacieho súdu, po skonštatovaní, že nebol naplnený žiaden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcami, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správny, včítane závislého a vzhľadom na spôsob prvoinštančného rozhodnutia i vecne správneho výroku II. o náhrade trov konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím § 387 CSP potvrdil.

56. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

57. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

58. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

59. V tomto odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný a preto podľa citovaných ustanovení žalovanému vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešným žalobcom. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom 1 a 2 v plnom rozsahu (výrok II.). O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

60. V zmysle § 453 ods. 3 CSP bolo povinnosťou odvolacieho súdu rozhodnúť aj o náhrade trov dovolacieho konania. Odvolací súd pritom vychádzal zo záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II.ÚS 9/2004, podľa ktorých dovolacie konanie predstavuje samostatnú od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu

rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (podobne aj sp. zn. I.ÚS 296/2020, I.ÚS 453/2019).

61. V dovolacom konaní bola fakticky úspešná strana žalobcov, keďže dovolací súd na základe ňou podaného dovolania rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v dôsledku čoho v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP vznikol nárok žalobcov na náhradu trov konania voči v dovolaní neúspešnému žalovanému. Odvolací súd preto žalobcom 1 a 2 priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému (výrok III.), pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

62. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).